Kas üllemad ehk allamad,
Kõik Sinno peale loot'wad.
Ei jõua meie ommast wäest,
Waid kõik, mis tarwis, Sinnu käest
Meil' üksnes, Issand, tulleb.

Kui hädda sisse langeme
Ja kuskilt, nõu ei leia,
Siis Sinnu armu käeke
Meid heldest wõttab aita.
Kui agga So peal' lodame,
Ja kindlast' sedda ussume,
Siis same ikka lähbi.

Meid hoia kõige kahju eest,
Sa kõige heldem Issa!
Wii lähbi ilma kõrbe seest,
Kus mittu pahha asja
Meid eksitada püawad
Ja kurja tee peal' weddawad,
Ja wimaks hukka saat'wad. —

Ka kauta kõik uhket meelt
Ja wargust, ahnust ärra;
Ni wihhawaenu, pahha keelt,
Kui jodikute kärra — (!!)
Et tulleks parrem ellu-wiis,
Ja waggast ellaks iggamees,
Kui ristiinnimene.

Meid aita uskus ellada
Ja hinge warra nõuda,
Ja ikka mele tulleta',
Et Sinnu tahtmist püda,
Et ükskord sedda pärrime,
Mis olled waggail' hinge'le
Jo ammust walmistanud.

So holeks jägu, Issand, siis,
Kõik meie töö ja teggu!
Sest Sinnu pühha helde wiis
Meil' annab omma jaggu.
Oh aita sedda aastat ka
Meid lõppetada kahjuta, —
Se peale meie lotus.

J. Otstawel.
